

عنوان مقاله:

اثر فعالیت بدنی کوتاه مدت و بلندمدت با شدت بسیار پایین بر یادگیری و حافظه فضایی موش آزمایشگاهی

محل انتشار:

فصلنامه رفتار حرکتی، دوره 6، شماره 15 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

رسول زیدآبادی - استادیار دانشگاه حکیم سبزواری

الهه عرب عامری - دانشیار دانشگاه تهران

ناصر نقدی - استاد انستیتو پاستور ایران

بهرام بلوری - دانشیار دانشگاه علوم پزشکی ایران

خلاصه مقاله:

هدف از پژوهش حاضر بررسی اثر فعالیت بدنی کوتاه مدت و بلندمدت با شدت بسیار پایین بر یادگیری و حافظه فضایی موش صحرائی نر جوان بود. آزمودنی های تحقیق رت های نر بالغ نژاد آلبینو ویستار بودند که به صورت تصادفی در سه گروه فعالیت بدنی کوتاه مدت، فعالیت بدنی بلندمدت و گروه کنترل تقسیم شدند. پس از پایان دوره تمرین، آموزش و آزمون حیوانات با استفاده از ماز آبی موریس انجام گردید. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از آزمون تحلیل واریانس بین گروهی با اندازه گیری های مکرر و تحلیل واریانس یک طرفه انجام شد. در مرحله اکتساب، بین یادگیری فضایی گروه های فعالیت بدنی کوتاه مدت و بلندمدت و گروه کنترل تفاوت معناداری وجود نداشت $P > 0.05$ اما در آزمون حافظه فضایی، هر دو گروه فعالیت بدنی کوتاه مدت و بلندمدت، در شاخص های مدت زمان صرف شده در ربع دایره هدف، مسافت طی شده و مدت زمان تاخیر در یافتن سکو عملکرد بهتری نسبت به گروه کنترل داشتند $P < 0.01$ همچنین بین یادگیری و حافظه فضایی دو گروه فعالیت بدنی کوتاه مدت و بلندمدت تفاوت معناداری مشاهده نشد $P > 0.05$ یافته های تحقیق حاضر نشان داد، هر دو نوع فعالیت بدنی با شدت بسیار پایین تاثیری بر یادگیری فضایی ندارد، اما حافظه فضایی را به طور معناداری بهبود می بخشد. همچنین اگرچه فعالیت بدنی بلندمدت باعث تقویت بیشتر حافظه فضایی شد اما اختلاف معناداری بین فعالیت بدنی بلندمدت و کوتاه مدت مشاهده نشد. بر این اساس می توان گفت احتمالاً مکانیسم های درگیر در بهبود حافظه و یادگیری متفاوتند و متناسب با افزایش در زمان ورزش، عملکرد شناختی بهبود نمی یابد

کلمات کلیدی:

فعالیت بدنی با شدت پایین، یادگیری و حافظه فضایی، ماز آبی موریس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/790713>

